ANUL I -- NUMARUL 10

6 PAGINI

Duminică 27 Septemvrie 1942

„VICTORIA" apare Duminica

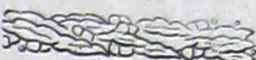
REDACȚIA
Compania 2 Propagandă
M.C.G. a Armatei de Uscat

DESEN-ZINCO-TIPAR
Secția Geografică
a frontului de Răsărit

VICTORIA

FOAIA MILITARĂ A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

> Poporul Român este gata de toate jertfele, dar așteaptă să i se înțeleagă jertfele; și știe să respecte onoarea, dar așteaptă să i se respecte onoarea.
>
> *Mareșal Antonescu*

CE VREM

„Un neam care își trăește puterea prin conștiință și sângele fiecăruia dintre luptători — nu poate să piară!"

Mareșal Antonescu
6 Septembrie 1942.

Armatele române au trecut de mult Nistrul și Bugul și acum privesc peste crestele celor mai înalți munți din Europa-Caucază și peste undele cenușii ale celui mai mare fluviu al bătrânului continent-Volga.

Dar nici aici nu s'au oprit. Vor merge înainte mereu. Vor urmări vrăjmașul, care sute de ani a râvnit glia modestă a Țării noastre și care — cu toate schimbările, de regimuri ce i s'au impus — a urmărit de fapt acelaș scop: pătrunderea cât mai adânc în inima Europei a colosului slav din răsărit.

De data aceasta însă, pericolul era cu mult mai mare. El nu prezenta numai latura panslavistă, dar aducea cu sine grozăvia haosului bolșevic — al revoluției mincinoase, care exploata în primul rând chiar pe aceia, în numele cărora ridicase spada.

Nu mult după ce „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste" declarase în mod solemn, că nu urmăresc expansiuni teritoriale, că doresc legături de bună conviețuire cu toți vecinii, ea profită de căderea Poloniei și ocupă jumătatea de răsărit a acestei țări de sânge slav. Impune „reintoarcerea" în sânul Uniunei a Țărilor Baltice și, în fine, se întoarce spre Sud, unde România se sbătea în ghiarele celei mai tragice contrarietăți politice și cere în 24 ore Basarabia și Bucovina de Nord, care nici când n'a cunoscut dominația rusă.

Nu se poate imagina, o demascare mai grosolană a intențiilor bolșevicilor.

A trebuit să ne supunem cu strângere de inimă acestei cereri arbitrare, dar păstrând un gând, pe care îl exprimă cu toată puterea Mareșalul Ion Antonescu, în proclamația sa dela 6 Septembrie 1942: „Nu există nimic mai sfânt pentru un popor, decât onoarea și datoria de a-și apăra pământurile".

Ne-am încleștat atunci, în Iunie 1940, mâinile pe mânerele spadelor și — cu ochii arzând de dorul luptei inegale dar sublime, sfidătoare a colosului ce ne rânjea satisfăcut cu strâmbături satanice, dar sfinte — căutam conducătorul ce ne-ar fi dus în focul bătăliei.

Se părea la un moment dat, că prăvălirea va fi mai mare decât ne-o imaginasem la început. Dar fost-a hărăzit ca tocmai în aceste grele momente, să apară omul așteptat.

Nici un an dela luarea grelei

(Urmare în pag. 2-a)

PALATUL INVALIZILOR

INFIINȚAREA AȘEZAMANTULUI „EFORIA OSTAȘEASCA PENTRU MILITARI ȘI INVALIZI". — DEOSEBITA GRIJE A D-LUI MAREȘAL ANTONESCU PENTRU EROII INVALIZI AI NEAMULUI

Incleștarea din Răsărit, dintre armatele ce vor o trăire mai bună, sub semnul lui Dumnezeu într'o Europă nouă și dintre armatele roșii, ridicate să îngenunche civilizația și cultura europeană, este astăzi lupta poporului nostru pentru libertate, lupta pentru viața pe care o merităm să o trăim în tihnă, alături de vecinii noștri, este lupta de veacuri pe care au dus-o moșii și strămoșii noștri, pentru a asigura urmașilor liniștea și prosperitatea.

Toată floarea românimei s'a aruncat în această luptă pe viață și pe moarte, tot ce are țara mai bun și-a vărsat sângele pe nesfârșitele câmpuri de bătaie din Răsărit, clădind din eroismul lor, din trupurile lor, biruința Crucii asupra armatelor bolșevice.

UN PALAT PENTRU OSTAȘII INVALIZI

Astăzi, când crâncena luptă, se apropie de sfârșit, când inamicul își stoarce ultimile puteri ca să prelungească agonia, d-l Mareșal Antonescu, Comandantul de căpetenie al oștilor, cel care zi și noapte a fost prezent alături de lupta bravilor noștri ostași, îngrijindu-se totodată de bunul mers al treburilor interne asigurând viața tihnită a familiilor celor plecați pe front, și-a îndreptat gândul său către cei care au lăsat trup din trupul lor pe câmpul de bătaie, dăruindu-le zilele acestea, cea mai înaltă expresie a recunoștinței Patriei: *Palatul Invalizilor*.

Inființarea Eforiei Ostășești pentru Militari și Invalizi, sub supravegherea și controlul Consiliului de Patronaj al Operilor Sociale precum și construirea unui monumental edificiu „Palatul Invalizilor de Războiu", sunt isvorîte din înaltul respect pe care Mareșalul României il are pentru eroii invalizi ai neamului, pentru Oastea Țării care s'a acoperit de glorie pe câmpul de luptă și care a trâmbițat lumii întregi virtuțile prea puțin cunoscute ale poporului Român. Datorită armatei noastre, datorită victoriilor pe care zi de zi le smulgem cu prețul sângelui, *pe toate fronturile din Răsărit*, România este astăzi ținta tuturor privirilor, este Țara care imediat după Germania *are cea mai mare forță armată pe frontul contra bolșevismului*, este țara pe care o admiră deopotrivă prietenii și dușmanii. Căci lupta pe care o ducem este lupta dreaptă și cinstită a unui popor care își cere dreptul la viață, care își apără credința și pământul străbun și care își răzbună ofensele aruncate pe trupul Țării.

Pentru eroii acestei lupte sfinte, Conducătorul a înființat această mare instituție națională ce va purta numele de *„Palatul Invalizilor"*.

DECRETUL LEGE PENTRU INFIINȚAREA NOULUI AȘEZAMANT

Dăm mai jos textul decretului lege apărut în Monitorul Oficial Nr. 217 din 17 Septembrie a. c. prin care ia ființă marele așezământ:

Art. 1. — Se institue așezământul „Eforia Ostășească pentru Militari și Invalizi", stabiliment de utilitate publică, sub supravegherea și controlul Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale, având în sarcina sa administrarea și îndrumarea activității pentru îngrijirea spitalicească a militarilor activi și a invalizilor de războiu.

Art. 2. — Terenul în suprafață de 25.255,50 mp. prevăzut de legea privitoare la cedarea unui teren, ministerului agriculturii, de către regia autonomă C.F.R., publicată în Monitorul Oficial Nr. 165 din 21 Iulie 1938, precum și terenul în suprafață de 2.853,88 mp. prevăzut de legea cu Nr. 577, publicată în Monitorul Oficial cu Nr. 178 din 3 August 1942, pentru declararea de utilitate publică a lucrărilor de construirea clădirilor necesare „Palatului Invalizilor de Războî", cu toate construcțiile aflate pe acele terenuri rămân proprietatea Statului, cu afecțiune specială pentru ministerul apărării naționale și cu destinația de a fi folosite de „Eforia Ostășească pentru Militari și Invalizi".

Art. 3. — Patrimoniul acestui așezământ se compune din:

a) Dreptul la folosință asupra imobilelor afectate Eforiei;

b) Intreaga avere (instalații, materiale, etc.), a spitalului Z. I. 303;

c) O subvenție inițială acordată de ministerul apărării naționale;

d) Totalitatea liberalităților făcute consiliului de patronaj al operelor sociale până la constituirea așezământului în scopul îngrijirii spitalicești a invalizilor;

e) Subvenția anuală acordată de ministerul apărării naționale;

f) Subvențiile altor instituțiuni de stat sau particulare;

g) Liberalități, făcute Așezământului.

Art. 4. — Donațiunile făcute așezământului, nu sunt supuse formalităților prevăzute de art. 811 și art. 817 din codul civil și art. 10 din legea pentru persoanele juridice, și sunt scutite de orice impozite și taxe către stat, județ și comună.

De aceleași scutiri se bucură toate actele făcute de Eforie.

Statul poate afecta imobile ale sale pentru folosirea lor de către Așezământ.

Art. 5. — Funcționarii Eforiei Ostășești pentru Militari și Invalizi sunt funcționari publici, salariați de ministerul apărării naționale.

Art. 6. — Organizarea și funcționarea Eforiei, se vor face pe cale de regulament.

CHIPURI DE EROI

COLONELUL V. DAVIDESCU

L-am întâlnit pe Col. Davidesc în clădirea pe jumătate dărâmată unei gări de pe linia ce duce spr Stalingrad. Acolo se instalase postul de comandă al Diviziei al cărui Șef de Stat Major era. In îngrămădeala de fiare împrăștiate pe zec de metri împrejur, printre nourii de praf stârniți de un vânt mizerabil ce îți făcea imposibilă respirația Colonelul Davidescu cu zâmbetul pe buze te primea totdeauna cu o vorbă ce îți lumina fața:

— Nu e chiar așa aranjat azi, cum ar trebui să fie... dar merge!.. Așa-i la războiu!

Acesta era Col. Davidescu și pe bună dreptate cei din jurul său l-au plâns când s'au despărțit, pentru totdeauna de el.

Colonelul Davidescu a căzat la datorie ca soldat, căci sufletul său nu avea astâmpăr decât acolo unde cei mai buni fii ai țării se băteau cu inamicul.

Astfel, pe când se găsea, ca în atâtea rânduri, la postul de comandă al unui batalion, contribuind cu cunoștințele sale la desăvârșirea dispozitivului de atac, un brandt inamic se sparge în apropiere, provocându-i răni la braț și la picior.

Rănit destul de ușor, dar extrem de grav pentru climatul și condițiile frontului, Col. Davidescu în măreția eroismului pe care îl cultivase cu atâta dragoste în sufletele atâtor ostași și de care se simțea fericit că poate să dea dovadă, a dat prea puțină importanță rănilor, care cu toate îngrijirile medicale ulterioare au cangrenat, provocând moartea eroului, o moarte groasnică, pe care n'o merita.

S'a stins astfel din viață un om de valoare, un militar de carieră, căci îmbrățișase meseria armelor din dragoste pentru ea.

Dotat cu calități excepționale, ș cu experiența unei vieți de front căpătate în campania din 1916-1918 Col. Davidescu devine ofițer de Stat Major. In războiul contra bolșevismului se avântase cu acelaș elan tineresc din 1916, pășind în acelaș rând cu tinerii voinici de pe plaiurile ardelene.

La trista ceremonie a înmormântării care a avut loc la Stalino, câțiva colegi au adus ultimul lor salut Col. Davidescu.

Odată cu bulgării de pământ, ultimile cuvinte ale Lt.-col. Șelescu răsunau cadențat:

— Ai căzut, dar ai căzut brav și glorios. Exemplu ai fost o viață întreagă, exemplu ai fost și prin moarte.

Lt. rez. ALICU M. AUREL
reporter de războiu (P.P.)

Aviația Română deasupra Volgei

Vânătorii români au doborît 22 avioane inamice într'o singură zi

O formație puternică de avioane române luptă alături de aviația germană, pe frontul Stalingradului.

Chiar din primele zile, aviatorii români au obținut victorii strălucite asupra sburătorilor sovietici dotați cu material englez și american de foarte bună calitate.

Astfel, numai într'o singură zi, aviația română de vânătoare, în luptele ce le-a angajat în spațiul de deasupra Volgei, a doborît 22 avioane inamice, suferind numai două pierderi.

Aripile românești, ce au cunoscut numai zile de glorie în tot cursul războiului, culeg astăzi noui biruinți pe cel mai înaintat front împotriva bolșevismului.

In luptele ce s'au dat deasupra Stalingradului aviatorii români au învins superioritatea numerică a inamicului grăbind victoria finală a trupelor aliate.

CE VREM

(Continuare din pag. 1-a)

răspunderi de a conduce destinele acestei Țări pe drumul cinstei și al onoarei, pe drumul dreptății și al răscumpărărilor, Mareșalul Ion Antonescu ridică praștia și fulgeră o cremene din stâncile Carpaților în fruntea Goliath-ului din Răsărit.

Pornesc batalioanele românești, ca descătușate dintr'un descântec blestemat și trec în iureș triumfal peste opintirile dușmanului de a se împotrivi. Trec și desrobesc pământurile Basarabilor cutropite, ale Bucovinei și ale lui Duca Vodă până la apa Bugului.

Și așa cum spune Mareșalul în aceiași Proclamație: „această desrobire a pământului strămoșesc este cea mai mare faptă pe care a putut-o împlini, pentru istorie, generația noastră, spălând greșelile trecutului și propriile sale greșeli", ne-am regăsit în lupta aceasta mare, care va fi sortită să pună temelii noi vieții universale. Ne-am regăsit în spiritul de luptători neînfricați, aici la porțile Europei, așa cum am stat de veghe secole dearândul. Ne trăim destinul cu toată mândria și cu toată încrederea în viitorul neamului nostru.

„Un Neam care-și trăește puterea prin conștiința și sângele fiecăruia dintre luptătorii lui, — nu poate să piară!"

Iar Neamul Românesc numai datorită conștiinței lui și sângelui ce l-a vărsat nu numai pentru cauza proprie, a dăinuit pe pământurile ce i s'au hărăzit.

În afară de acestea, mai este un imperativ al timpurilor de azi, pe care ni-l subliniază iarăși Mareșalul Ion Antonescu, spunând: „Războaele nu se câștigă numai pe câmpul de bătae, ci și prin unitatea morală și disciplina economică a poporului întreg".

Poporul românesc conștient, acela care a păstrat în vinele lui picătura sacră de sânge a marilor înaintași, a dat dovadă că știe să aprecieze jertfa măreață a ostașilor și prin atitudinea lui să fie demn de ei.

El, alături de Armata Țării, știe ce vrem: nu satisfacerea unor ambiții deșarte sau a unor comandamente ce nu ne aparțin.

Noi vrem să alungăm pentru totdeauna pericolul ce ne-a amenințat în tot timpul existenței noastre dinspre Răsărit.

Noi vrem să fim părtași loiali ai jertfei celei mari pe care toate popoarele Europei o joc, pentru a creia un viitor mai bun omenirii civilizate.

Noi vrem să putem oricând ridica fruntea sus cu mândrie, că „am luptat pentru cauza noastră și a lor" — a celor cari privesc cu ochii plini de lacrimi la desrobitori.

Noi vrem, ca generațiile viitoare ale Neamului nostru, să spună fără umilință, că sunt *Români!*

Cap. T.R. CHIȚULESCU GH.
corespondent de război P.P.

CARE ESTE ADEVARUL
asupra climei din Răsărit?

Este interesant să vedem care este adevărul în privința climei din Europa răsăriteană, fiindcă în ultimul timp s'a spus de multe ori că ea abia poate fi suportată de oamenii cari sunt nevoiți să-și ducă viața aici. Friguri groaznice, vânturi înghețate și furtuni de zăpadă pe de o parte, dogoare de iad și ceață continuă de praf pe de altă parte, acesta este tabloul Răsăritului, înfățișat în majoritatea descrierilor din ziare. Cine a trăit însă mulți ani în diferite regiuni ale Europei răsăritene, mărturisește că clima este aici adesea mult mai plăcută decât de pildă în Anglia în nordul și centrul Germaniei, în Belgia, Olanda și Franța de Nord. O astfel de afirmație este primită în genere cu zâmbete compătimitoare. În această chestiune există însă fapte certe, care nu pot fi contestate: populația Rusiei și Ucrainei, cu toată deficiența sanitară și alimentară, a sporit în cursul secolului al 19-lea într'o proporție uimitoare. Mai cu seamă în Ucraina. Așa că clima de aici nu poate fi nesănătoasă. Ținuturile de stepă nu cunosc aproape deloc cancerul și tuberculoza, iar reumatismul și bolile cauzate de răceală sunt foarte rare. Aceiaș situație pentru mare parte din Siberia și din Rusia răsăriteană și centrală. Sunt prezente boli de stomac și de intestine, aceasta însă din cauza lipsei unei bune ape de băut. Neajuns ușor remediabil.

Natural, clima Europei răsăritene nu este unitară. Nici nu s'ar putea într'o țară care se întinde dela Marea Inghețată până la coastele aproape subtropicale ale Crimeei. Pe câtă vreme în regiunea Moscovei săniile alunecă pe zăpadă patru luni pe an, în sudul Ucrainei după patru săptămâni sunt puse la pod. Pentru tot spațiul răsăritean se poate spune însă un lucru, cu valabilitate generală: clima este continentală, adică mai uscată decât în nordul, centrul și vestul Europei, cu ierni mai reci și mai bogate în zăpadă, cu veri mai fierbinți.

Care sunt avantagiile și desavantagiile climei continentale a Europei răsăritene? Senzația de frig este în funcție de temperatură, de umiditatea aerului și de vânt. La 20—30 grade sub zero, fără vânt și în aer uscat, chiar îmbrăcămintea celui mai sărac țăran din Răsărit îl apără mai bine decât la o temperatură de 2—3 grade sub zero însă pe viscol. Fapt știut din experiență. Tot așa frigul umed și căldura umedă sunt foarte greu de suportat. Iarna trecută gerul deosebit de aspru din Răsărit a mers mână în mână cu viscole neobișnuit de puternice, fenomen care se întâmplă la o sută de ani odată. De obiceiu temperaturile scăzute vin împreună cu lipsă totală de deplasări de aer. Frig umed este numai la coasta Balticei, deci la Petersburg. In genere zilele sunt pline chiar în Februarie și Martie de un soare care aproape că arde. Aceste zile de iarnă sunt o minune. Iarna din centrul și răsăritul Rusiei și Ucrainei este mai mult însorită, spre deosebire de vestul și mijlocul Europei, iar gerurile aspre durează puțin.

Desprimăvărarea și topirea zăpezii este un fenomen care se produce repede de tot. In răsărit anotimpurile sunt mult mai accentuat diferințiate între ele decât în vest. Lipsește lunga primăvară răcoroasă. Ea e mai scurtă dar cu atât mai puternică. Aceleș lucru și toamna: peste noapte, după un vânt mai rece, frunzele ruginesc și cad.

Arșița uscată din timpul verii este plăcută. Datorită aerului uscat, nu asuzi. Inima lucrează mai ușor. Praful de pe drumurile de țară, înfățișat de toate jurnalele de actualități de pe front, nu este atât de bogat în timp de pace. Fiindcă nu e mare deosebire între un drum parcurs de armate întregi cu tancuri și coloane motorizate, și unul pe care umblă când și când câteva căruțe.

Pentru cine rămâne mai multă vreme în Răsărit, problema îmbrăcămintei este de cea mai mare însemnătate. Desigur, aici nu poate fi vorba de atâta îmbrăcăminte inutilă cum se întâlnește în marele orașe europene, exemplu luat apoi până și de cele mai mici orășele și sate. In Răsărit trebue să te adaptezi cu chibzuială specificului climei și cerințelor lui.

POȘTA REDACȚIEI

Lt. Petre Paulescu. In lipsă de spațiu nu a fost posibilă până în prezent, publicarea. Rugăm mai trimiteți.

Serg. Code Preda. Mai încercați.

Serg. T.R. Iosifescu Alexandru. Primit manuscrisul dvs. la redacție.

Login Petru. Primit reportajul pe care îl vom publica în numerile viitoare. Trimiteți-ne cât mai mult material, mai ales lucrări documentare privitoare la viața și obiceiurile populației, precum și lucrări documentate asupra fostului regim.

Geo Borzea. Mai trimiteți din ciclul „scrisori către cei de acasă". Insistați mai mult asupra chestiunilor ce prezintă interes.

Ce sunt și ce caută „POLITRUCII" și „COMISARII" bolșevici pe front?

Ori de câte ori au fost făcuți prizonieri bolșevici, primul argument al lor — ca o desvinovățire că au luptat atâta și nu s'au predat mai din vreme — era: „Ne-a fost teamă de Comisar" sau de „Politruc". Nu au fost auziți să arunce vina pe ofițeri sau subofițeri. Aceștia, par'că ar fi inexistenți în armata lui Stalin: nu inspiră nici teamă, nici ascultare nici discernământ.

In schimb, ceilalți — Comisarii și Politrucii — sunt un fel de sabie a lui Damocles, o umbră a groazei, care plutește veșnic și neiertătoare asupra bandelor cosmopolite cari formează armata roșie proletară.

Fie el uzbek sau lapon, ucrainian sau cirghiz, rus alb ori turchestanez, țăran, lucrător de fabrică ori intelectual, primul lucru pe care-l învață chiar înainte de a intra în armată, este cuvântul „Politruc" sau „Comisar". Restul nu interesează. Aceștia vor și cum și ce trebue de făcut.

Sunt aduși pe front ca vitele, fără pregătire, fără instrucție, fără arme chiar și, deabia aici, după ce au intrat pe mâna Politrucilor și a Comisarilor, care-i îndobitocește repede cu teroarea, li se pun armele în mâini și sunt împinși în linia întâia, închiși în cazemate, în tancuri grele sau puși să atace, urmăriți de aproape de armele automate ale acestor „specialiști".

Politrucii și Comisarii, sunt de fapt oameni inteligenți, însă o inteligență rău plasată, care se străduie tot timpul să sucească mințile masselor de analfabeți asiatici, trimiși să apere pe Stalin și ideia comunistă.

In majoritatea cazurilor ei sunt recrutați dintre evrei — oamenii cei mai siguri că nu vor trăda bolșevismul — dușmanii de moarte ai hitlerismului și în genere ai spiritului de disciplină, ordine și civilizație.

O altă parte a acestei faimoase falange de teroriști „militari", sunt recrutați dintre foștii deținuți de drept comun „spanu" din lagărele de concentrare și deportațiune din insulele Solowei. Incepând încă de prin anul 1930, când s'a deslănțuit a doua fază de teroare contra așa zișilor „Ka-er" (contra revoluționari) în lagărele de concentrare, elementul criminal „socialnie bliskich" („apropiați social"?!) a devenit privilegiat. El a fost educat în mod special, pentru a deveni adevărați cetățeni sovietici — baza partidului comunist — din care își recrutează oamenii de încredere N.K.W.D. (Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne), moștenitorul O.G.P.U. de până mai acum câtăva vreme.

Deținuții de drept comun: borfași, hoții de rând, bătăușii, bandiții de drumul mare, etc., strânși în lagăre de concentrare, unde hoția, crima și prostituția își urmează cursul nestingherit, fie ei minori sau majori, sunt supuși unei „reeducări serioase" din punct de vedere al mentalității și concepțiilor bolșevice. Această educație cuprinde mai multe etape:

1. „Politgramota" (abecedarul politic) — unde un alt deținut de aceiași categorie — dar „absolvent" al acestei „școli" le face educația politică, vârându-le în creerii lor degenerați fel și chip de idei fantasmagorice despre „Socialismul proletar constructivist", despre „opera tovarășului Stalin" și a altor tovarăși mai mult sau mai puțin pericinați — un adevărat catechizm sovietic.

2. „Stiengazeta" (ziarul de perete), un fel de foaie periodică, lipită într'un loc fix și care e alcătuită din denunțuri anonime ale „elevilor" contra tovarășilor lor, precum și înfierarea în mod public — în interiorul lagărului — a celor cari se abăteau sau arătau îndărătnicie față de „învățăturile" politgramotei.

3. Dela această etapă începea selecționarea „seksoților" (sekretnich sotrudnikow; confidenți), adică a celor cari arătau aptitudini că sunt în stare de orice mârșăvie, pentru a sluji organizației teroriste și partidului.

4. Cei mai apți, erau trimiși la centru, la Moskowa, unde în închisoarea centrală a N.K.W.D.-ului, pe strada Lubianka Nr. 2, în clădirea aceia enormă, cenușie, cu gratii la ferestre, în jurul căreia ziua pe stradă nu se vede nici o mișcare, iar noaptea ies și intră numai mașinile negre „Ciornaia worona", care aduc sau duc la locul de supliciu pe nenorociții de condamnați.

Cei cari într'adevăr nici aici nu se desmint prin bestialitatea și rafinamentul teroarei de cari sunt capabili, sunt numiți... „funcționari" ai N.K.W.D.-ului, (agenți, comisari, etc.).

Alții, primesc o pregătire și mai specială de agitatori și sunt numiți „instructori de propagandă" — adică Politruci.

Și unii și alții, au relații întinse în lumea interlopă și nu se dau în lături dela orice crimă sau mârșevie, pentru a fi pe placul autorităților centrale.

După acest examen final, sunt retrimiși „în teren" — prin fabrici, instituțiuni publice și particulare, unde ascultă, notează, proscrie, ancheteează și raportează, trimițând la exil sau la moarte cu cea mai perfectă liniște sufletească pe omul cel mai puțin vinovat din lume.

Dar rămâne latura cealaltă: Ce caută „Politrucii" și „Comisarii" bolșevici pe front?

Răspunsul e simplu. Armata roșie, cunoscută pe scurt subt denumirea de „R.K.K.A." (Rabotce Krestianskie Krasnoe Armia) Armata Roșie a Muncitorimii Proletare este de fapt în strânsă legătură cu N.K.W.D. (Narodnii Komissariat Wnentrii Diel: Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne). Iar corpul Politrucilor și al Comisarilor Politici, sunt de fapt „unități specializate" ale N.K.W.D.-ului cu atribuțiuni — în timp de război — de a supraveghea armata, pentru... a corespunde așteptărilor partidului.

Ei cunosc în majoritatea cazurilor nu numai pe indivizi, dar și mentalitatea în anumite formațiuni sau sectoare și, la momentul oportun, pot reacționa pe linia dorită dela centru.

Având acelaș Stat Major General pentru toate marile subgrupe: forțe de uscat, forțe maritime și forțe aeriene, N.K.W.D.-ul, care era de fapt însăși esența existenței sovietelor, supraveghează de aproape armata, R.K.K.A., aceasta fiind de fapt elementul cel mai periculos la un moment dat, în cazul unei clătinări a regimului.

Mai ales în cursul acestui război, unde armata propriu zisă își dă seama de inutilitatea oricărei rezistențe față de presiunea zdrobitoare a armatelor Europei, Politrucii și Comisarii Politici au mult de lucru. Acum este în joc nu numai situația regimului sovietic — și prin el a lui Stalin și a acoliților săi — dar însăși existența lor. Dacă în plus politrucul sau comisarul este și jidan, îndârjirea lui este și mai explicabilă: ura contra Europei antisemite, care s'a scuturat de evrei, ura contra civilizației ariene și a culturei creștine îi orbește.

Deci, prezența „Politrucilor" și a „Comisarilor" bolșevici pe front nu este o poveste creiată cu un scop anumit de soldații bolșevici, iar rostul lor în spatele bolșevicilor, este de a salva — ce se mai poate salva — dintr'un dezastru care nu va întârzia să vină cât mai curând pentru Soviete și Stalin.

Dr. G. I. C.

D. Prof. Mihail Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri la Cartierul General al Führerului

INTREVEDEREA DINTRE D. PROF. MIHAIL ANTONESCU ŞI VON RIBBENTROPP, MINISTRUL DE EXTERNE AL REICHULUI

D-l Prof. Mihail Antonescu, vicepreşedintele consiliului de miniştri, însoţit de d-l ministru George Davidescu, secretar general al ministerului de externe, general Jienescu şi col. Davidescu, şeful cabinetului militar al Mareşalului, a sosit în ziua de 22 Sept. la Berlin, călătorind cu avionul.

D-l Profesor Mihail Antonescu a fost însoţit deasemenea de către Baronul Manfred v. Kilinger, ambasadorul Germaniei la Bucureşti, Neubacher, ministru, însărcinat special al Reichului cu chestiuni economice şi generalul Gestenberg.

Chiar în ziua sosirii la Berlin, d-l Prof. Mihail Antonescu a avut o lungă întrevedere cu ministrul de externe al Reichului, Ioachim v. Ribbentrop.

Berlin, 24. — Agenţia D.N.B. comunică:

După întrevederea dintre d-l Prof. Mihail Antonescu şi v. Ribbentrop, ministrul de externe al Reichului, cei doi oameni de Stat au plecat la Cartierul General al Führerului, unde a avut loc o nouă întrevedere între Führer şi d-l Profesor Mihail Antonescu.

Cercurile politice din Berlin subliniază vizita d-lui Prof. Mihail Antonescu făcută Führerului şi adaugă că importanţa vizitei se datoreşte exclusiv meritelor personale ale d-lui Prof. Mihail Antonescu. D-sa este colaboratorul cel mai apropiat al Conducătorului Statului şi în acelaş timp un viu animator al amiciţiei germano-română pe teren economic.

Posturile germane de radio comentează vizita d-lui Prof. Mihail Antonescu la Cartierul ministrului v. Ribbentrop ca o nouă dovadă a colaborării româno-germană, subliniate cu ocazia vizitei acestuia la Bucureşti.

Prietenia germano-română, au spus posturile de radio, este vie şi colaborează intens la punerea bazelor nouei Europe. Spiritul de prietenie şi cordialitate îşi are ecoul şi în atmosfera de camaraderie de arme, ostaşii germani şi români, luptând cot la cot pentru acelaş scop: viitorul Europei.

Conferinţa de presă dela Wilhelmstrasse

Corespondentul Agenţiei Rador comunică:

După întrevederea dintre d-nul Prof. Mihail Antonescu şi v. Ribbentrop a avut loc o conferinţa de presă la Wilhelmstrasse, în care s'a subliniat locul şi contribuţia României în noua aşezare a Europei. D-l ministru Frank von Schun a ţinut să adauge că este suficient să se ia în consideraţie aportul în petrol şi soldaţi, pe care România îl aduce în actualul războiu, pentru a înţelege rolul important ce il joacă alături de Marele Reich German.

Participarea victorioasă a armatelor române la luptele de pe frontul răsăritean este ilustrată de către numărul de generali decoraţi cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer.

Importanţa capitală a întrevederilor

Berlin, 25. — Intrevederea dintre d-l Prof. Mihail Antonescu şi ministrul de externe al Reichului v. Ribbentrop preocupă toate cercurile politice europene.

Corespondentul Agenţiei D.N.B. spune că dincolo de comunicatele cari s'au dat, se distinge poziţia pe care România a reuşit să şi-o creeze în cadrul politicei europene.

Corespondentul comunică mai departe că au fost discutate cu această ocazie probleme de o importanţă capitală având ca scop soluţionarea lor ca o răsplată a imenselor sacrificii făcute de România, spre a însuşi forţele de luptă ale poporului român şi a cimenta prietenia româno-germană.

De ce ne batem pe Volga?

Când, acum mai bine de un an, trupele noastre au atins Nistrul, mulţi se întrebau: vom trece oare această apă, hotarul tradiţional al Moldovei? N'au avut mult timp ca să gândească şi să discute. O parte din armată a coborît spre Odessa, cealaltă cu germanii a luat-o spre Bug, Nipru şi Donetz. Astăzi suntem în faţa apelor Volgei. Dece?

Măreţul marş, cu lungul lui şir de lupte victorioase se încadrează totuşi foarte bine în semnificaţia istoriei noastre. Nu e o simplă întâmplare, efect al hazardurilor politice, acest război al nostru alăturea de germani, în sânul Rusiei.

Un popor care nu reacţionează, şi care nu îşi manifestă, din timp în timp, fie pre calea armelor, fie în domeniul comercial, fie cultural, puterea de expansiune, este un popor sortit pieirii, victimă a tendinţelor de expansiune vecine. Or, noi, cu Rusia aveam o veche socoteală. Trebue s'o luăm dela început. Pierderea Basarabiei trebue cunoscută cu toate dedesubturile ei. E nevoe pentru asta ca să ne întoarcem la tratatul dela Iaşi din 1796. Atuncea Turcia pierdea definitiv stăpânirea Mării Negre. Cu Crimeea şi ţările noi anexate tot litoralul acestei mări trecea sub stăpânirea împărăţiei moscovite. Ducele de Richelieu, iscusitul om de stat francez, refugiat la curtea Caterinei a II-a primeşte misiunea să organizeze Rusia de Sud. Amiralul Derilane e însărcinat cu alegerea unui loc pentru construirea unui mare port comercial şi un alt port militar. Sunt hotărîte construirea porturilor Odessa şi Sevastopol. Indată după începerea lucrărilor se constată lipsa unui „hinterland" atât economic cât şi de securitate pentru Odessa. Cu prima ocazie se cere mai mult teritoriu. In 1812 Rusia îşi justifică pretenţiile asupra Basarabiei în acest sens, lăsând să se înţeleagă că cererea ei e minimală dar, că hotarul natural ar fi Dunărea şi Carpaţii. Ţarii din toate timpurile au fost mari acaparatori de pământuri, iar intelectualitatea rusă se considera ca având un rol mesianic. Mediterana şi Constantinopolul, erau spre Sud obiectivele lor. România trebuia desfiinţată într'o formă sau alta. Ce căuta acest cui latin în familia slavă. Era o sfidare. Luarea Basarabiei şi atingerea Dunării nu era decât o etapă. Alianţa noastră din 1877 n'a fost considerat de această împărţire decât ca o concesie. Nici odată fiinţa României n'a fost mai în pericol decât după victoria dela Plevna. Regatul românesc a putut totuşi lua fiinţă, nu numai graţie circumstanţelor internaţionale, dar mai ales puterii noastre de expansiune, adică graţie vitalităţii noastre. Intrarea Românilor la Odessa avea deci valoarea unei reacţiuni. Era un răspuns dat expansionismului rus. Era un răspuns dat în spiritul tradiţiei noastre istorice. De fiecare dată, când noi am încercat să ne apărăm numai hotarele, noi le-am pierdut, de fiecare dată când noi am trecut cu arma în mână aceste hotare, le-am salvat şi am eşit mai puternici din luptă, şi mai încrezători în destinul nostru.

Anul trecut noi am cucerit oraşul din cauza căruia pierdusem Basarabia.

Anul acesta ne luptăm pe Volga, urmărind alăturea de aliaţii noştri germani un inamic care a pus întotdeauna fiinţa statului nostru în discuţie. Am venit, pentru ca aceste popoare care ne judecau cu dispreţul învăţat dela propaganda comunistă să ne ştie vlaga şi vitejia. Coborâm spre Caucaz pentru a bate şi noi la uşile Asiei. Şi asta nu pentru a cuceri pământuri muncite de alţii, dar pentru a desăvârşi distrugerea militară a celui mai periculos inamic al nostru şi pentru a întări, acolo departe hotarele care ni se cuvine şi pe care le vom avea.

Noi am eşit din zona măruntă a socotelilor locale şi a politicei defensive pentru a lua parte la o mare epopee. Ducem drapelul românesc, cât mai departe pentru ca amintirea lui să rămână simbolic întipărită în spiritul acelora care credeau, că agonisind mereu teritorii şi asuprind mereu popoare pot amenința şi dispreţui în linişte pe alţii.

Soldaţii care vor fi luptat pe Volga şi în Caucaz se vor întoarce cu un alt orizont spiritual decât dacă s'ar fi oprit la hotarele ţării. Ei vor fi trăit o epopee şi vor şti să insufle copiilor lor gustul riscului şi dorul de aventură eroică. Ei vor pregăti generaţii cari vor şti să'şi părăsească satele mai cu uşurinţă, cari vor privi din când în când şi dincolo de hotare cu aceeaşi privire cu care puşcaşii de astăzi supraveghează şi se uită pe linia de foc. Ei vor şti că fiecare generaţie trebue să rişte ceva în marele foc al istoriei pentru ca permanenţa unui stat românesc să'şi poată dezvolta şi desăvârşi civilizaţia.

Pentru această generaţie şi pentru România de mâine ne batem în Caucaz şi pe Volga.

Lt. rez. G. M. CANTACUZINO

Desminţirea tratativelor de pace separată între Finlanda şi Soviete

In urma svonurilor lansate de către americani, că între Finlanda şi Soviete ar fi început tratativele unei păci separate, la Helsinski s'a dat un comunicat oficial prin care se desmint categoric aceste svonuri.

Finlanda nu s'a gândit niciodată la posibilitatea încheerii unei păci cu Sovietele, atâta timp cât regimul actual din Rusia este duşmanul de moarte al Finlandei libere.

Finlanda continuă cu aceiaşi îndârjire lupta contra bolşevismului, alături de Germania şi aliaţii ei, până la înfrângerea totală a Sovieticilor.

Inaugurarea Teatrului Naţional din Tiraspol

Teatrul Naţional „Ştefan cel Mare" din Tiraspol şi-a inaugurat, prima stagiune oficială de teatru românesc în Transnistria comemorând 30 ani dela moartea lui Ion Luca Caragiale.

Teatrul din Tiraspol, construit de sovietici în anul 1934, a fost mistuit de un incendiu în 1935, iar în 1936 s'a ridicat clădirea actualului teatru, cu o capacitate de 1.000 locuri, şi cu o bună vizibilitate. Sala are o acustică clară, iar scena utilată cu aparate moderne de luminat, posedă o scenă turnantă şi dispozitiv special de plantat decorurile.

Spectacolele care se reprezentau sub sovietici, erau numai de propagandă comunistă, în special pentru moldovenii din Transnistria, pentrucă numerotarea şi indicaţiunile de rânduri erau scrise în limba română. Spectacolele care se reprezentau erau tendenţioase şi cele mai multe aveau subiecte din viaţa românilor, mistificând cu neruşinare, pagini sfinte din istoria României.

FLOTA JAPONEZA IN ATLANTIC

Agenţia D.N.B. comunică:

Forţele marinei japoneze au pătruns în Oceanul Atlantic făcând joncţiunea cu forţele navale ale Reichului.

Flota japoneză operează astfel alături de cea germană cu deplin succes împotriva forţei navale americane din Atlantic, în special asupra convoaielor ce se îndreaptă spre Marea Britanie din America de Sud şi Statele Unite.

Mare serbare sportivă organizată de Consiliul de Patronaj

Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale a organizat pentru Duminică 4 Octombrie o mare serbare sportivă pe terenul A.N.E.F. dată în folosul „Darului Ostaşului".

Serbarea va cuprinde un frumos program sportiv, cu un match de foot-ball surpriză.

Cu această ocazie se va face premierea celui mai frumos marş de războiu, premiul acordat fiind o reuşită pictură de războiu.

Clerul ortodox alături de Conducător

La Cernăuţi a avut loc în ziua de 24 a.c. Congresul Clerului Ortodox sub preşedinţia I.P.S.S. Mitropolitului Titus Medrea al Bucovinei.

Intregul cler ortodox a manifestat pentru o colaborare cât mai intensă alături de Mareşalul Conducător, în lupta pe care întreaga ţară o duce împotriva bolşevismului duşmanul civilizaţiei europene şi al Crucii.

Redacţionale

Informaţiile şi materialul de pe front se vor trimite pe adresa: Compania II-a Propagandă, Comandamentul M. U., Oficiul Poştal Militar Nr. 30.

De pe frontul Stalingradului

ARDELENII LA VOLGA

Pestschanka I - Pestschanka II - Elschanka - Woroponowo - Stara-Dubowka - Tri-Kurgana - Beketowka

Un şir de localităţi cu denumiri ciudate, cu rezonanţă slavă această rezonanţă care de mai bine de un an ne sună cadenţat în timpane şi cu care, noi, cei de pe front ne-am obişnuit. Sunt denumirile unor umile localităţi din jurul Stalingradului, sortite să rămână în acelaş anonimat de până acum, cu acelaş aspect şi aceiaşi viaţă mizeră de stepă, dacă ele n'ar fi fost în calea armatelor ce au pornit lupta pentru cucerirea Stalingradului, dacă ele n'ar fi format un sector puternic de apărare al cetăţii lui Stalin, ce trebuia străpuns de o divizie de ardeleni din corpul generalului Dragalina.

Şapte sate: şaptezeci de fortăreţe

In basmele pe care le ascultam pe când eram copii, în după amiezele de iarnă la gura sobei, bunicul sau bunica ne povestea despre zmei cu şapte cozi sau despre balauri cu şapte capete. Erau poveşti... şi astăzi când ni le aducem aminte, zâmbim. Dar astăzi, astăzi când lupta împotriva acestui duşman al nostru a ajuns tocmai la bătrânul fluviu, astăzi, în faţa Stalingradului oastea noastră se luptă cu un veritabil balaur, un balaur cu prea multe capete ca să le poţi număra şi pentru care sabia năzdrăvană de sânge a voinicului devine mai prielnică.

Dar basmele sunt basme, iar dacă bolşevismul poate fi comparat cu un balaur ce nu ştiu câte capete, care s'a retras în această vâzgăună din cotul bătrânei Volgi, ca să sfârşească într'o baie de sânge ce va roşi apele fluviului, atunci cu drept cuvânt, ostaşii ce luptă la porţile oraşului Stalingrad pot fi asemnaţi cu eroicare dintre Feţii-Frumoşi pe care i-am admirat în copilărie. Istoria nu cuprinde însă basme, şi va trece în paginile ei bătăliile glorioase pe care divizia de ardeleni le-a purtat în sectorul celor şapte sate, cucerindu-le cu jertfe scumpe şi împingând apărarea sovietică tot mai mult spre interiorul oraşului.

Un sistem defensiv formidabil

Concentrând efective numeroase, trupe de elită, compuse din mai multe divizii de infanterie, numeroase formaţiuni de artilerie de toate calibrele, brigăzi de tankuri şi roiuri de escadrile de bombardament şi vânătoare sovietică s'au preocupat nici material, nici om, pentru apărarea Stalingradului.

Dispunând de un sistem de apărare fortificat, sprijinit pe linii de fortificaţiuni naturale, cazemate betonate, după ultimele principii, încadrat în partea de Nord-Vest şi Vest de nesfârşite întinderi de păduri, iar spre Sud de către numeroase lăcuşoare în frunte cu Krasno-Armeisk, transformate toate în fortăreţe şi apărate de tot ce are bolşevismul mai fanatic.

Contra acestui redutabil dispozitiv defensiv s'au dat cele mai grele asalturi, germanii la Nord şi Nord-Vest şi românii la Sudul oraşului distrugând sistemul fortificat de apărare şi pătrunzând în marginea oraşului.

Un sector de divizie

In sectorul celor şapte sate, unde a luptat divizia de ardeleni, s'au dat lupte crâncene în zilele de 9, 10, 11 şi 12 Septembrie, cucerindu-se pionul acestui sector, satul Pestchanka împreună cu pădurea şi înălţimile dela Tri-Kurgana.

Stalingradul în flăcări. Vedere generală luată din avion în urma bombardamentelor efectuate de avioanele Stuka. Acţiunea aviaţiei germane asupra cuiburilor de rezistenţă de pe străzile oraşului a uşurat mult înaintarea trupelor de asalt.

Cazemate camuflate, tankuri îngropate în pământ, precum şi alte „noutăţi" completau sistemul defensiv al sectorului. In plus trupe proaspete împinse mereu înainte şi „ointeresarea" populaţiei civile în acest prăpăd care întrece orice închipuire omenească.

Peste toate însă, a trecut divizia ardeleană, bravii ardeleni dela Cluj şi Tg. Mureş, porniţi din Alba Iulia, oraşul năzuinţelor de totdeauna a neamului românesc, să înscrie pagini de epopee glorioasă pe malurile celui mai bătrân şi mai mare fluviu al Europei.

Pe aceşti oţeliţi ardeleni nu i-a răpus nici asprimea locului nici vântul ce-ţi orbeşte ochii, nici nisipul pe care îl simţi scrâşnind în dinţi, nici praful ce-ţi înecă pieptul. Au răbdat de sete, sau au băut apă din mlaştini, au mâncat cu noduri în faptul serii şi au dormit pe nisipul rece al nopţii.

Nisipul şi mlaştina, aliaţi ai celor ce apără Stalingradul, au făcut tot ce au putut ca să împiedice pe ardeleni să înainteze. Tunurile nu se puteau mişca fără 12—18 cai la un atelaj, iar împinsul la roată a stors şiroaie de sudori depe frunţile tunarilor. Mlaştina, această întindere de smârcuri, cleioasă şi verzuie, a contribuit şi ea cu „restrânsele" ei posibilităţi, e vorba de ţânţari, chinuindu-le nopţile şi făcând imposibilă orice încercare de a dormi.

Şi totuşi...

Şi totuşi sectorul diviziei ardelene a fost lichidat cu mari pierderi pentru inamic, atingând Volga în partea de Sud a oraşului.

Pe câmpul de luptă mormane întregi de material distrus sau părăsit, purtând cu oarecare eleganţă eticheta metalică „made in England" sau „made in U.S.A.", grămezi nenumărate de trupuri fulgerate, intrate în putrefacţie, alături de hoiturile inerte ale cailor.

Pe malul Volgei, care îşi mână molatec apele spre Sud, avanposturile privesc luciul apei, pe fundul căreia stelele sclipesc ca scânteeri metalice. Fluviul este lat aci de peste doi kilometri şi undele se rostogolesc liniştite la vale, fredonând parcă eternul cântec al lintraşului.

Pe mal, generalul Tătăranu, comandantul diviziei, privea în linişte luciul cenuşiu al apei. Un sergent îşi călcă pe inimă şi rupse tăcerea:

— Mă tem, domnule general că la apa asta mare se sfârşeşte lumea...

Generalul îl privi atent şi zâmbi părinteşte:

— Ai dreptate sergent! Se sfârşeşte o lume şi alta nouă va renaşte în loc!

Lt. rez. AUREL M. ALICU
reporter de război

Căsătoria pe... front

Desigur că acest ceremonial cu... unește deobiceiu pentru toată via... pe bărbat de femee, cere neapăr... ca cei doi să fie de faţă şi să facă împreună declaraţia solemnă în faţa legii şi a lui Dumnezeu.

Iată, însă că războiul a produs o „mică" schimbare, punând pe bărbat în situaţia de a fi silit să se căsătorească cu aleasa inimii sale „dela distanţă". Dacă într'un fel acest mod de a te căsători este original (nu este în ofician caz americănesc) este fără îndoială foarte puţin costisitor, — dacă ne gândim câtă economie se face numai la băutură.

Astfel locotenentul A. a trimis procură unei rude prin care îi dădea deslegare să facă toate demersurile necesare pentru a se căsători cu iubita visurilor sale. Cu aceeaşi rapiditate ca deobiceiu (când nu merge totdeauna merge repede!) cununia s'a celebrat în lipsa mirelui, oficiul de „mire" îndeplinindu-l procuristul.

Mai puţin comun este cazul maiorului C., care s'a căsătorit după o fotografie, care îi fusese trimisă de către împuternicitul său.

Mai hazliu este cazul unui soldat care obţinând aprobarea căsătoriei, a obţinut în scurt timp după aceea şi un mic concediu, astfel că în momentul când ajungea în sat, la ofiţerul stării civile se celebra tocmai cununia sa cu aleasa inimii sale.

Intr'un suflet a alergat ca să prească şi s'o ia dela capăt, fiind el de faţă la braţul viitoarei sale soţii... dar forma este formă şi bietul soldat a rămas un simplu spectator la căsătoria sa.

Un caz deosebit de impresionant este cel al locotenentului D. care în momentul când în oraşul natal se celebra căsătoria sa, cade răpus de gloanţe în fruntea unităţii sale.

Compania II-a Propagandă a organizat un radio-jurnal în limba română la staţiunea de radio „SOLDATENSENDER GUSTAV".

Postul lucrează pe lungimea de undă 391,13 m. şi emite radio-jurnalul în zilele de Luni, Miercuri, Vineri şi Duminică între orele 18,30 - 18,45.

SCRISORI CATRE CEI DE-ACASĂ

ARSENE VRAGHIE

Românul din U.R.S.S... nu-i român... ci „moldovean"... Aşa vrea el şi aşa a învăţat dela strămoşii lui că se numeşte!..

Se ştie cum s'au infiltrat românaşii noştri dealungul Rusiei... ajungând chiar şi prin meleagurile îndepărtatei Siberii, în regiunea unor lacuri. Desigur, cei mai vechi locuitori români ai acestor ţinuturi, sunt cei infiltraţi prin transhumanţă.

Pas cu pas, urmărind locurile bune pentru păşunat, — calmi şi dârzi — moldovenii noştri s'au strecurat mereu spre Est.

Arsene Vraghie, din Nicolaev, bunăoară, nu ştie nici când nici cum a ajuns aici, şi nici „moldoeanca" — al cărui nume ne scapă — care ne-a oferit o găzduire caldă şi românească, pentru câteva zile de popas, în acest pitoresc şi frumos oraş de expediţie a ţărilor, după malul înverzit şi poetic al limanului Bugului!.. „Veniţi la noi cât mai mulţi moldoveni de-ai noştri... ca să împle casa cu voi"...

Această moldoveancă vioaie şi gospodină desăvârşită, s'a căsătorit cu un rus... care spre mirarea noastră, vorbea o moldovenească tot atât de curată ca şi a soţiei lui!.. „L'am învăţat şi pe el moldoveneşte ...ca să-mi fie de ajut"...

Toate vorbele moldovencii acesteia, — simple şi netede, ascundeau în ele înţelesuri simbolice.

Să vă mai amintesc surpriza noastră, când în Melitopol, am fost salutaţi cu un apăsat „Bună dimineaţa" de către moldovenii locuitori ai unei comune — în majoritate românească, — din apropierea acestui oraş vechi, cu împestriţătură tătară!?..

Trăsături înăsprite, dar suflet cald, Vraghie ne-a deschis nişte braţe largi, frăţeşti, cu palme bătătorite, — care atuncia când nu mângâie, sunt în stare să oprească răsuflarea unui taur...

Potrivit de stat, cu umeri largi cât o boldă, Arsene a ţinut pieptul tuturor vitregiilor regimului comunist, fără să se îndoaie.

Când a auzit că suntem români... ne-a întâmpinat cu vorbele: „Taţi moldoveni de-ai noştri sănteţi. No haraşo no pociţi la mini mai frăţilor..."

Atâta căldură şi nevinovată candoare şi căldură era în acest „măi" al lui Arsene... încât, să fi fost cel mai formalist individ, simţeai că în faţa lui Arsene, trebuia să fi ca Arsene! „Prin acest „măi" vedeai ca prin sticlă, sufletul lui curat şi sincer.

„No... moldoveni sînt mulţ'aici... da' puţine am auzit de voi... Iar spuneţi-mi şi mie cum e pi la voi!.." (ne pare ...de cât să nu avem la îndemână carnetul în ... am însemnat, cuvânt cu cuvânt ... aproape, graiul pitoresc al lui Arsene...).

Ne-a povestit multe frăţiile ... Nicolaev... Incepea totdeauna cu vorbele: „Apă' măi frate..." şi ... urma şirul povestirii, cu apăsare ... supra unor vorbe, — parcă ... turile ce l-au încercat, ar fi cu ... tot greu pe sufletul lui...

„Măi frate măi... mai ... pâharul"...

Trăgea cu sete un fum de ... şi îşi continua povestea.

„Apă' măi fraţilor... ... mi' în astă parte. Noi pe ... auzit că îţi vini înceasc... ... doamni"...

Povestea lui Arsene Vraghie ... Nicolaev, se aseamănă cu toate ... veştile pe care noi le-am ... alţii, cari ne scris înainte ...

C. B.

MERSUL OPERAȚIUNILOR PE FRONTURILE DE LUPTA

PE FRONTUL STALINGRADULUI

Orașul *Stalingrad* pe lângă importanța industrială covârșitoare ce o are pentru Armata Sovietică, reprezintă simbolul credinței comuniste și al apărării bolșevice. Insuși Stalin a luat conducerea supremă a acestei bătălii.

In acest scop, Rușii au adus rezerve puternice și au căutat prin atacuri cu forțe numeroase de infanterie și tancuri, date asupra liniei de baraj dela Nord de *Stalingrad*, să ușureze situația apărătorilor orașului.

Acest atac puternic dat în ziua de [illegible] IX, se pare că a fost cel mai mare atac pe care l'a deslănțuit până acum Rușii. Atacul a fost complet respins și aproape tot corpul de tancuri, ce a participat la această acțiune, a fost distrus.

In interiorul orașului, luptele continuă cu o înverșunare nemai pomenită. Cu toată rezistența dârză a apărătorilor *Stalingradului*, trupele româno-germane continuă să înainteze după planul stabilit, reușind după lupte crâncene, — corp la corp, — să cucerească încă 2 străzi principale.

Deoarece soarta orașului este iremediabil pecetluită, Comandamentul German nu înțelege să facă sacrificii inutile; deaceea înaintarea trupelor de infanterie sprijinită în mod exemplar de aviație și tancuri, progresează sistematic până la distrugerea ultimului cuib de rezistență bolșevică.

Puternice formațiuni de avioane [illegible] bombardează în fiecare clipă toate clădirile transformate de bolșevici în adevărate fortărețe, toate vasele de pe *Volga* precum și rezervoarele de benzină de pe malul de Răsărit al *Volgei;* alte avioane atacă în zbor razant trupele roșii, pricinuindu-le pierderi foarte grele.

La aceste operațiuni de câteva zile a participat și aviația română de vânătoare, reușind o performanță excelentă, căci a reușit să doboare 22 avioane sovietice într'un timp foarte scurt.

Pentru acest motiv a fost citată prin ordin de zi de către Comandamentul Aerian German al frontului *Stalingradului*.

Deși poziția rușilor este extrem de critică, nemai având nici o posibilitate de retragere sau de ușurare a situației, după 54 zile, ei încă rezistă cu disperare, apărând casă cu casă.

Această rezistență înverșunată nu a făcut altceva decât să mai amâne pentru un timp destul de scurt, căderea *Stalingradului* și în consecință prăbușirea frontului bolșevic.

FRONTUL CAUCAZULUI

In Kaukaz, în sectorul *Mozdok*, luptele au continuat cu o intensitate mare la Sud de râul *Terek*, unde formațiunile de tancuri germane au pătruns adânc în sistemul inamic minat al poziției defensive și au ocupat 2 orașe importante din punct de vedere strategic: *Terek* și *Vladimirowska*. Aceste 2 orașe se află la Nord-West de *Naltschik* și deschid drumul spre centrele petrolifere importante dela *Grosny* și *Ordjonikidze*.

Un tren petrolifer a fost aruncat în aer.

O încercare de debarcare la Nord-Vest de *Noworossisk* cu ajutorul vaselor rapide și a vaselor de vânătoare de submarine a fost distrusă, pricinuindu-se grele pierderi inamicului.

Aviația germană a bombardat pozițiile inamice din regiunea *Ghelendjik* și vasele aflate în portul *Tuapse*.

PE CELELALTE FRONTURI

In sectorul *Woronej*, atacurile sovietice din ultimul timp au fost oprite din cauza grelelor pierderi suferite; o singură unitate germană a distrus dela 15—19 Sept., 114 tancuri rusești.

In regiunea *Rjew*, inamicul a atacat cu forțe puternice, însă multe din aceste atacuri au fost respinse înainte de a se desfășura.

La S.-E. de lacul Ilmen, inamicul a dat, cu forțe mari, numeroase atacuri, fără nici un rezultat.

Pe lacul Ladoga, un atac sovietic bine pregătit de artilerie, a fost respins, distrugându-se mai multe tancuri și scufundându-se un vas de transport.

La Leningrad, în câteva puncte, bolșevicii reușiseră să străpungă liniile germane, însă infanteria germană a închis imediat cercul nimicind și făcând prizonieri pe toți soldații sovietici care reușiseră să înainteze.

Prin înaintarea trupelor românogermane în *Kaukaz*, s'a provocat *serioase neajunsuri aprovizionărilor sovietice cu carburanți*, astfel că rușii au apelat la anglo-americani ca să le trimită carburanți.

Americanii le-au trimis un convoiu de 45 vase (cea mai mare parte fiind vase petrolifere). Aviația germană și flota navală au reușit să scufunde și să avarieze grav 38 vase totalizând un tonaj de circa 270.000 tone.

In India, continuă turburările în diferite orașe unde au loc ciocniri sângeroase între poliția britanică și manifestanți.

La Bombay au fost omorâți și răniți un mare număr de manifestanți.

In Egipt, nimic important de semnalat afară de obișnuite recunoașteri reciproce de patrule și trageri de artilerie.

Unitățile italiene din oaza Gealo, au fost angajate în lupte grele de către puternice unități motorizate inamice cari au venit din *Sahara Libiană*.

Formațiunile aeriene italo-germane au susținut cu mare eficacitate luptele, pricinuind grele pierderi inamicului.

Primindu-se întăriri de unități motorizate, inamicul a încetat lupta și s'a retras spre Sud, fiind urmărit de aviația Axei.

In Oceanul Pacific, operațiunile se desfășoară în insula *Noua Guinee* și insulele *Salamon*.

Rezultatul contra-atacurilor sovietice din regiunea Rjew

Repetatele contra-atacuri sovietice date cu o furie nebunească în sectorul Rjew, au fost sdrobite de apărarea germană care a produs inamicului pierderi ireparabile.

Astfel, în ultimile două săptămâni, sovieticii au atacat în acest sector cu 35 brigăzi motorizate, cu un efectiv de 2500 care blindate, de toate mărimile, exercitând o presiune extraodrinară asupra liniilor de apărare germane.

In fața acestor desfășurări de forțe moto-blindate, „pak"-urile germane, precum și „flak"-urile prin tragere terestră au distrus în acest interval de timp 2.300 de blindate, în afară de numeroase alte pierderi în oameni și materiale.

Speranțele sovieticilor de a produce o spărtură în sectorul Rjew pentru a influența mersul operațiilor din celelalte sectoare de luptă, unde situația armatelor roșii este desperată, au fost spulberate, odată cu cele 35 brigăzi blindate asvârlite în luptă.

Aviația Italiană a bombardat Gibraltarul

Berlin, 24. — Corespondentul Agenției D.N.B. comunică:

Avioane italiene de luptă și bombardament de mare distanță au bombardat cu succes obiective militare din Gibraltar, puternica fortăreață engleză.

După îndeplinirea misiunei, toate avioanele s'au întors la bază.

Importantele declarații ale fostului ministru de războí al Angliei

Iarna ce vine va fi foarte grea pentru bolșevici

Stocholm, 26 (Rador). — Corespondentul agenției „Ștefani" retransmite următoarea telegramă din Londra:

Fostul ministru de război al Angliei, Hore Belisha, examinând situația Uniunii Sovietice a declarat între altele că iarna ce vine va fi grea în primul rând pentru ruși.

Fostul ministru de război atrage atenția guvernelor din Londra și Washington că nu trebue să-și facă iluzii și mai ales că nu trebue să uite următoarele lucruri:

1. Uniunea Sovietică a pierdut până acum trei sferturi din provinciile sale agricole.
2. Ea nu mai dispune decât de jumătate din producția ei de armament.
3. Mașina de război sovietică a suferit pierderi atât de grele în ultimele luni, încât nu va mai putea fi pusă niciodată bine pe picioare.
4. Jumătate din rețeaua de căi ferate sovietice se află în mâinile germane.

Moscova și aliații ei

Repetatele eșecuri ale englezilor suferite cu ocazia proverbialului „al doilea front", precum și descurajarea care i-a cuprins pe britanici, a provocat la Moscova mari nemulțumiri, atât în sânul comandamentului suprem cât și în rândurile populației.

„Lipsa de chef" a englezilor, care se mișcă prea „comod" atunci când e vorba să scoată castane din foc cu propria lor mână, i-a iritat foarte mult pe moscoviți, astfel că la tot pasul se pot auzi cuvinte usturătoare la adresa aliaților, care sunt aliați numai cu numele.

Dealtfel în repetatele demersuri pe care Moscova le-a făcut pe lângă Londra pentru a deschide un al doilea front în Europa, se sublinia faptul că englezii nu vor fi socotiți cu adevărat aliați până nu vor reuși să-l creeze.

Asociați nu aliați

Englezii caută să „reziste" presiunilor sovietice, arătând Moscovei dificultățile din punct de vedere militar, pe care le întâmpină în constituirea celui de al doilea front. „Asociații" ruși, spun englezii, trebue să aibe răbdare și să înțeleagă greutăților momentelor de față, sforțându-se să reziste cât mai mult

Și culmea...

Posturile de radio londoneze, în comentările lor, subliniind rezistența îndârjită a bolșevicilor la Stalingrad, au ținut să precizeze că dealtfel chestia cu *„al doilea front"* tot pe ruși o să-i privească, acest al doilea front, după cum îl văd ei, fiind „frontul de iarnă". Această aluzie a britanicilor a căzut ca o măciucă în capul Moscovei, mai ales că fostul ministru de războiu al Angliei, Hore Belisha a declarat cu câteva zile mai înainte că „iarna ce va veni va fi grea în primul rând pentru ruși".

Bătălia Atlanticului

Posturile de radio-emisiune, ne-au adus o veste nouă: se confirmă în mod oficial, că unități importante ale flotei de războí imperiale japoneze, s'ar afla în apele Oceanului Atlantic și că ar fi început chiar operațiunile.

Odată cu această manevră de mare amploare a marinei imperiale nippone, situația ia o întorsătură dintre cele mai neprevăzute pentru flota de războiu a aliaților pe deoparte și pentru convoaele de aprovizionare pe dealta.

Temeritatea marinarilor japonezi este bine cunoscută. Formidabilele succese cari le-au cules în Oceanul Pacific, începând cu marea Chinei, Filipine, Arhipelagul Aleutinelor (Pearl Harbour-Gibraltarul Pacificului) și terminând cu atacurile îndrăznețe până lângă coastele de Vest ale Statelor Unite, Mexicului și republicilor sud-americane, ne îndreptățesc să întrevedem și în Atlantic o serie de succese nu mai puțin importante.

Pentru a pricepe și mai bine situația trebue să adăogăm că în momentul de față, toate apele globului pământesc sunt controlate de forțele axei și ale Pactului Tripartit.

Pe deoparte, forțele navale ale Germaniei au făcut joncțiunea prin Sud — prin Oceanul Indian — cu marina de războí japoneză, iar acum, lanțul se închide cu pătrunderea și începerea cooperării unităților navale japoneze în Atlantic, cu forțele maritime germane și italiene.

Cu aceasta scade chiar și importanța celebrelor locuri de pasaj, păzite cu îndârjire de englo-saxoni, cum e strâmtoarea Gibraltarului, a Canalului de Suez și Canalului de Panama. Rostul lor este de a îngreuna trecerile dușmanului și de a asigura pentru sine un drum mai scurt și mai lesnicios. Ori, din moment ce flotele unite ale Pactului Tripartit controlează toate cinci oceanele, înregistrând pretutindenea rezultate dintre cele mai nebănuite, unde numărul vaselor scufundate și tonajul registru însumează cifre considerabile aceste „porți" de pază rămân inutile și inutilizabile, căci submarinele stau de pază deoparte și de alta, urmărind orice mișcare a adversarului.

Dar partea cea mai importantă a acestui fapt o prezintă tot Atlanticul. Aici este cheia rezistenței Angliei, pe aici se fac aprovizionările masive spre Europa. Prin venirea flotei japoneze în apele Oceanului Atlantic, marina de războiu a anglo-saxonilor va trebui să facă față unui surplus de forțe și încă dintre cele mai periculoase pentru vapoarele lor de comerț.

Bătălia Atlanticului, pe care sconta cu atâta siguranță anglo-saxonii, trâmbițând peste tot pământul inexpugnabilitatea legăturilor pe apă între Statele Unite și Insula Engleză, pare că a înclinat definitiv și în modul hotăritor de partea Axei.

Deaceia nu este de mirare importanța în care toate posturile de radio europene și japoneze, precum și presa acestor două lumi o dă faptului joncțiunei dintre unitățile navale japoneze și cele ale Axei în Atlantic.

COMANDOR

In ultimile 24 zile 2160 avioane doborîte

Aviația germană de vânătoare, precum și acțiunea artileriei antiaeriene au doborît în primele 24 zile ale lunei Septembrie 2160 avioane dușmane.

In tot acest timp aviația Reichului a pierdut 157 aparate.

Alături de aviația germană, aviațiile română și italiană realizează zi de zi victorii strălucite asupra aviației inamice.

Pe frontul răsăritean, ca și pe celelalte fronturi, pierderile inamicului în aviație sunt ireparabile.

PRIM REDACTOR: LT. REZ.: AUREL M. ALICU.

GLUMA pe FRONT

VISUL lui Năică

Când pe malul Mării Negre, cavaleria răzbi
Nae, minunat de apă, ziua 'ntreagă o privi...
Adormi vorbind cu sine, între ale mării soapte:
„Numai balta ne desparte! Cât ai lopăta o noapte!"

Se făcea cum că Năică, inima în dinți și-a luat
Și cu dorul lui din suflet, peste mare a apucat...
Lontre căută zadarnic, n'a fost chip ca să găsească
Și tot drumul, pe o mână, fu silit să călărească!..

La sosire lume multă, chiar în port l-a așteptat
Cu alai grozav de mare, tot orașul l-a purtat...
Și așa cu tămbălăul, multe străzi au ocolit
Și abia spre miezul nopții la Fifița s'au oprit...

Revederea a fost duioasă, amândoi la piept s'au strâns
Lumea a sărit din palme, babele s'au pus pe plâns.
Iar primarul 'n frac de gală a ținut o cuvântare:
„Cerul bun să vă ajute, să vă văd în casă mare!!"

Spre biserică pe urmă, tot alaiul s'a 'ndreptat
Și din somn pe bietul popă, fără milă, l-au sculat
Lumea 'ntreagă îngenunche, plâng cubbi de bucurie
Și Năică cu Fifița se uniră pe vecie.

Nae cu Fifița 'n brațe calea 'ntoarsă o făcea
Fericit că reușise să-și aducă dragostea...
Și în timp ce mândra barcă tăia valuri neîncetat
Nae se 'ntreba întruna: Doamne, o fi adevărat!

de

DESENE

Sblt. T.R. Zamfir Bănciță
Reporter de război T.R.

Sold. Alexandru Raab
Din Secția Geografică

